

# בשבילי הפרשה

## ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת בלק, תשפ"ה

### זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 8:16	Minneapolis, MN - 8:41
Brooklyn, NY - 8:09	Miami, FL - 7:57
Chicago, IL - 8:06	Monsey, NY - 8:11
Houston, Texas - 8:06	Montreal, Quebec - 8:24
Johannesburg, S. Africa - 5:13	Passaic, NJ - 8:10
Lakewood/Deal, NJ - 8:08	Toronto, Ontario - 8:41
London, UK - 8:59	<b>Yerushalayim - 7:11</b>
Los Angeles, CA - 7:48	Zurich, Switzerland - 9:03

## בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א  
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

### תפלה בציבור

כתיב מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל,  
ע' סנה"ק"ה בתי כנסיות ובתי מדרשות.

והנה בגמ' אמרו דחייב לילך ד' מיל עבור  
תפלה בציבור. וע' שו"ע צ' ט' ישתדל אדם  
להתפלל בבהכ"נ עם הציבור ואם הוא אנוס  
שאינו יכול לבא לבהכ"נ יכוין להתפלל בשעה  
שהציבור מתפללים וכו' וכן אם נאנס ולא  
התפלל בשעה שהתפללו הציבור והוא מתפלל  
ביחיד אעפ"כ יתפלל בבהכ"נ.

ובענין תפלה בציבור, ע' קרן אורה סוטה ל"ח  
וגליוני הש"ס ברכות כ"א דהוי חיוב מדרבנן,  
ולא כשור"ת יד אליהו סי' ו' שכתב דאינו אלא  
הידור ולכן כתב השו"ע לשון ישתדל. ולא  
עיינתי כעת. וע' מנח"י ח"ז ו' נגד יד אליהו  
בלשון ישתדל, וע' שני פירושים בשו"ע,  
וע' שם באג"מ, (וע' שם מנח"י בשם אמרי  
ישר, והבאנו בדיני קריאה"ת), וע' באג"מ או"ח  
ח"ב כ"ז. (וע' שם בטעם חובת תפלה בציבור  
כי יתקבל יותר, וכן הוסיף בזה באג"מ או"ח  
ח"ד ס"ח ד"ה והנה הראו. וע' לעיל בשם עמק  
ברכה). (וע' שם באג"מ שכנראה פירוש ישתדל  
היינו אפילו באופן שפטור מציבור כגון משום  
מרחק מיל או הפסד ממון או חולה וכדומה.  
וע' מנח"י הנ"ל שכתב כן בפ' השני, ובפ' ה'  
הראשון דקמ"ל ישתדל דוקא בבהכ"נ.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו  
ברצון במייל bishvileihalacha@themir.org

מרחן רה"י הגאון החסיד הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה /  
י"ט בתמוז תשכ"ה

**סיפר מורנו הגאון הרב יצחק אזרחי שליט"א**, מראשי הישיבה:

אם חפצים אנו לתאר מהי עוצמת התורה שפיעמה בקרב של מורי זקני מירן ראש הישיבה הגאון החסיד הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה כל שנותיו, יעיד על כך הסיפור הבא:

היה לי בעבר גיס נודע - הגאון רבי שמואל דיקמן זצ"ל, שהיה אחד מגאוני התורה בישיבת מיר בצעירותו. כאברך צעיר הוא ההדיר את תורתו של רבינו המאירי על הש"ס והפך את היצירה, בליווי הערותיו המחכימות, לבית היוצר ללומדי התורה, עד כי התבטאו גדולי תורה שעבודתו של רבי שמואל זצוק"ל הבהירה רבות את שיטתו של רבינו המאירי לעולם התורה.

באותו זמן לא היו רגילים לההדרת ספרים והערות כפי שגייס הגר"ש התמחה בזאת, ולכן היו שסיפרו לסבא, מרן רה"י, כי רבי שמואל החל לעסוק במחקר. כששמע זאת רה"י מיהר לקרא לו, וביקשו שלא יעסוק במחקר על חשבון לימוד תורתו, ור' שמואל שיעד שאין זה מחקר המשיך לעסוק בכך.

באותם ימים, הנוהג בישיבה היה, שהאברכים הגיעו מדי ראש חודש לומר דבר תורה לפני מרן ראש הישיבה זצ"ל, והוא היה נותן את

דמי החודש לאותו אברך, לאחר שליבן עמו את הדברים.

בראש חודש, כשהגיע גיסי רבי שמואל לחדרו של הסבא ראש הישיבה זצ"ל, שכה אהב את דברי תורתו, והחל להשמיע בפניו את חידושי תורתו, הסבא היסה אותו ואמר לו: רבי שמואל, תראה מה קורה לך, כשמתעסקים במחקר שוכחים את הלימוד, ולכן החידו"ת אינם כפי שהיו בעבר עת עסקת רק בתורה... ראש הישיבה נתן לו את שכרו, ופטר אותו לשלום...

באותה תקופה למד גיסי בחברותא עם הגר"א לנל זצ"ל, שהיה בר-אוריין גדול. כשהגיע תורו של החברותא לבוא ולומר את דברי תורתו לרה"י, זימן רה"י את עצמו במרד המדרגות, וכשרק ירד החברותא במדרגות בית המדרש, קיבל פניו ואמר לו: אני מלא התפעלות מהחידו"ת שהחברותא שלכם, רבי שמואל דיקמן, אמר לי היום. תורה מופלאה! זו הייתה דרכו, מחד הוא רצה שרבי שמואל יעסוק רק בלימוד התורה ולא ישקיע עצמו במחקר, ולכן העיר בשעת אמירתו דברים. אך מאידך, מיד דאג להמציא עצמו ליד החברותא כדי לומר באוזנו את האמת אודות דברי התורה המיוחדים ששמע מפיו... הנצב"ה

**וירא פנחס בן אלעזר הכהן ויקס מתוך העדה ויקח רומח בידו (כה, ז)**

צ"ב: מדוע ייחס הכתוב את פנחס עד אהרן הכהן, בשלמא לקמן (פס' יא) אחר שקינא את קנאת ה' והתחילו מבזין אותו, נאמר "פנחס בן אלעזר הכהן השיב את חמתו" כדי לכבדו, אולם מדוע ייחסוהו לאהרן לפני מעשהו?

מידתו של אהרן הייתה 'אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'. על ידי אהבת הבריות שהייתה בו היה מקרב אותם לתורה (כמבואר ברע"ב אבות א,יב). ונראה שבאה התורה ללמדנו שפנחס הגיע לדרגת קנאי משום שהייתה בו מידת אהרן 'אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'. משום שלולא מידת השלום ואהבת הבריות יש חשש שיעשה את מעשה הקנאות מתוך שנאה ואכזריות ואין זו קנאות אמת. רק מי שאוחז במדרגת השלום ואהבת הבריות ראוי להיות קנאי.

ביום הזיכרון של מרן רה"י הגה"ח הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה, יש להתבונן מה היה כוחו הגדול עד שזכה ונתגלגלה בידו הזכות העצומה לבנות את הישיבה הקדושה. מחד היה תקיף מאוד. ומאידך, התמסר לכל אחד מבני הישיבה כאילו הוא בנו. קשה להבין זאת, דרך בני אדם שאדם תקיף הוא תקיף בכל ענין, ואדם שהוא רך מטבעו, הרי זה לכל אחד ואחד.

אמנם במעשה פנחס התחדש שאין בכך כל סתירה. אדרבה, רק משום אהבת ישראל שבערה בו והמסירות שמסר עצמו לכל אחד מישראל, יכול היה לאזור כגבר חלציו, ולקנאות את קנאת ה' בתקיפות נוראה.

זה היה סוד כוחו הגדול של ראש הישיבה זצוק"ל. רק מחמת אהבתו העצומה לכל אחד מבני הישיבה, יכול היה לקרבים, להכות על קודקודם, ולתבוע בכל תוקף מכל אחד 'אדל'!

**מתוך שיחתו של מרן רה"י הגרני"צ פינקל זצלה"ה**





## עין טובה רוח נמוכה ונפש

א. זה שלש רגלים (במדבר כב, כח), והביא רש"י מדברי חז"ל "רמז לו אתה מבקש לעקור אומה החוגגת שלש רגלים בשנה", וכבר הקשו דמה ענין שלש רגלים לכאן, ומה מהווה ענין שלש רגלים כתשובה לבלעם, שמבקש לעקור אומה החוגגת ג' רגלים.

ונראה לבאר בזה, ויסוד הדברים מצינו בס' שם משואל (תרע"ח), שכתב שבג' רגלים יש שייכות לג' ענינים של עין טובה רוח נמוכה ונפש שפלה, והיינו שחג הפסח שהוא עבודת לד', דהיינו יציאה ממצרים והליכה במדבר בעבודת גמורה, וזהו נגד נפש שפלה, דהעבד אינו מתאוה לכלום ואין לו אלא רצון האדון, שרוצה לעשות רצונו ואין לו רצונות עצמיים, וחג השבועות שהוא קבלת התורה, מורה על ענוה, דהרי התורה ישנה רק בנמוכי הרוח, וא"כ תנאי לתורה הוא הענוה, וחג הסוכות הוא החג המסמל ענין גמילות חסדים, דזהו ענין האגד שאגודים יחד וכל אחד גומל חסדים לשני ועינו טובה גם לאחרים. וא"כ ענין ג' רגלים מורה על ג' הענינים שיש לישראל מה שאין לאומות העולם, וא"כ זהו שאמרו לו לבלעם שלא תוכל להם לישראל החוגגים ג' רגלים, שמצוינים הם בג' דברים הללו מה שאין הגויים שייכים לזה כלל.

ובזה יוסבר מה דאיתא במדרש דג' אבות כנגד ג' רגלים, והיינו דאברהם אבינו שהוא עמוד החסד הוא כנגד חג הסוכות המסמל ענין העין טובה והחסד, ויצחק הוא כנגד חג הפסח שמהותו עבודת, ויצחק הוא עמוד העבודה, ויעקב הוא כנגד חג השבועות שהוא קבלת התורה, ויעקב הוא עמוד התורה. וא"כ יוצא דאברהם אבינו הוא יסוד העין טובה והחסד, ויצחק אבינו הוא יסוד הנפש שפלה שזהו ענין העבודת, ויעקב הוא יסוד הענוה שתורתו של יעקב יסודה ע"י ענוה. וא"כ ג' האבות הם יסוד ג' מידות הללו של תלמידי אברהם אבינו ע"י נגד אומות העולם שמופקעות מג' מידות הללו, דהאבות חינוכו לבניהם את ג' מידות הללו שהם הכשר לתורה, ומי שיש בו ג' מידות הללו נחשב מתלמידיו של אברהם אבינו ע"י, ומי שאין לו מידות אלו הרי הוא תלמיד של בלעם וסופו כמורו, ודואג ואחיתופל הם הדוגמא לזה.

ב. מה אקוב לא קבה א-ל ומה אזעם לא זעם ד', כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו (במדבר כג, ח-ט). ופירש"י וז"ל: "אני מסתכל בראשיתם ובתחילת שרשיהם ואני רואה אותם מיוסדים וחזקים בצורים וגבעות הלו ע"י אבות ואמהות", עכ"ל. ולדברינו הכוונה שיש להם את השרשים של האבות דהינו ג' דברים הללו וא"כ אי אפשר לקללם, שהכיר בלעם במעלת האבות עד שאמר אח"כ תמות נפשי מות ישרים שרצה לזכות למצב זה של ישרים, וא"כ הבין שאי אפשר לקללם כשיש להם שורש כזה בענין ג' דברים הללו.

ובהמשך דברי בלעם הזכיר יותר בפרטות את ג' דברים הללו, את ענין רוח נמוכה הזכיר באמרו (כג, כא) ד' אלקי עמו ותרועת מלך בו, ולדברינו יהיה טעם ההזכרה לענין המלוכה משום שבא להזכיר מעלת הענוה, דענין הענוה נובע מזה שהם עבדים למלך, וכדברי הרמב"ן באגירתו, דהמתגאה מורד במלכות שמים. וא"כ העבד שמקבל מרות המלך מולבש בענוה שלא יהיה ח"ו מורד במלכות, וא"כ מעלה זו של ענוה שיש בהם הוא סיבה שאי אפשר לקללם שזה ענין רוח נמוכה מג' דברים של מעלת ישראל.

ובהמשך ברכותיו הזכיר בלעם ענין נפש שפלה, באמרו (כג, כא) הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא, ופירש"י "כשהם עומדין משנתם שחרית הם מתגברים כארי לחטוף את המצוות", וזה מורה על ענין

העבודת שרוצים רק לעשות רצון האדון ואין להם קושי לקיים, כי כל רצונם הוא לעשות רצון בוראם ואין להם תאוה כלל לענינים הגשמיים, ומעלה זו של נפש שפלה הוא סיבה שאי אפשר לקללם. ובהמשך ברכותיו הזכיר ענין עין טובה, באמרו (כד, ה) מה טובו אהליך יעקב, וכדברי חז"ל שראה שאין פתחיהם מכוונים זה לזה, וכוננתו לציין את מידת העין טובה, וזהו אין פתחיהם מכוונים שלא יהיה שמץ של עין רעה וקנאה, אלא הכל בטובת עין, ומעלה זו של עין טובה הוא מג' דברים של מעלת ישראל, והוא סיבה שלא יוכל לקללם.

ג. בהפטרת הפרשה עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור וגו', מה אקדם לד' אכף לאלוקי מרום האקדמנו בעולות וגו', הגיד לך אדם מה טוב ומה ד' דורש מעמך, כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלקיך. ומצינו בתנא דבי אליהו רבא (פכ"ח) דאיתא שם שאמר בלעם לבלק בנה לי בזה שבעה מזבחות, ואומר לך מה עשו אבותיהם של אלו כל אחד בנה מזבח והקריב עליו ג' פעמים בכל שנה, אבל אתה בנה לי בזה וכו', וכן כתב רש"י על הפסוק (כג, ד) ויקר אלקים אל בלעם ויאמר אליו את שבעת המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח, וכתב רש"י, "אמר לפניו אבותיהם של אלו בנו לפניך ז' מזבחות, ואני ערכתי כנגד כולם וכו' ואעל פר ואיל, ואברהם לא העלה אלא איל אחד", עכ"ד רש"י. והיינו דבלעם אמר בזה שראוי שקרבנותיו יתקבלו יותר משל אברהם, וע"ז איתא שם בתנ"ך, א, באותה שעה היה הקב"ה יושב ושוחק עליו, לכך נאמר עמי זכר נא מה יעץ, וצ"ב כוונת התנ"ך, א, דמשמעות דבריו דזכר נא מה יעץ הוא תשובה לבלעם מה טעם לא נתקבלו קרבנותיו, וזהו הקב"ה שוחק עליו, ודבר זה צ"ב דמה תשובה יש כאן.

ולדברינו יתבארו הדברים, דבלעם חשב שיהיה לו ריצוי ע"י הקרבנות, וזהו הקב"ה יושב ושוחק עליו על בלעם שחשב שקרבנותיו יתקבלו, והטעם שלא נתקבלו קרבנותיו מבואר בהמשך הפסוקים, במה אקדם ד' אכף לאלוקי מרום האקדמנו בעולות, האם אפשר לקדם פני ד' בעולות גרידא, ועל זה בא הפסוק לומר הגיד לך אדם מה טוב ומה ד' דורש מעמך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת. וכוונת הדברים שהקרבנות לא מתקבלים לרצון אם אדם לא מכשיר עצמו במידות של חסד וצניעות, וזהו תשובה לבלעם מה טעם לא נתקבלו קרבנותיו, והטעם ששום קנין רוחני אינו מתקיים ללא ההתכשרות של ג' מידות הללו, כמו כן ריצוי שע"י קרבנות לא מתקבל ללא שיש לאדם את המידות של עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת, ולכן לא נתקבלו קרבנותיו של בלעם, כיון שלא היו לו המידות הללו כמבואר במשנה. ובלעם שחשב שקרבנו משובח יותר משל האבות וראוי להתקבל, לא ידע שצריך את ההתכשרות של המידות, וזהו הקב"ה יושב ושוחק עליו, שלא ידע את הדבר שקרבן לא מתקבל ללא התכשרות המידות.

ועוררני חכם א' דלפי דברינו יש לפרש את הפסוקים בתהלים (נא, יח-כא) "כי לא תחפוץ זבח ואתנה עולה לא תרצה, זבחי אלקים רוח נשברה וכו'", אז תחפוץ זבחי צדק עולה וכליל אז יעלו על מזבחך פרים". ויש לפרש את הפסוקים על דרך מה שנתבאר, דהקב"ה לא יחפוץ בזבחים אלא צריך לזה רוח נשברה דהיינו ענוה, וכשאדם מתכשר במידת הענוה מתקבלים קרבנותיו. וזהו שסיים הכתוב אז תחפוץ זבחי צדק, דרך כשיש לאדם את ההתכשרות של המידות טובות אז ירצו קרבנותיו, וזהו כדברי הנביא על בלעם, שלא נתקבלו קרבנותיו כיון שלא היה לו את המידות הצריכות לזה.



BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

## Seeing Beyond the Surface

Harav Hagaon Yitzchok Caplan Shlita

Parshas Balak is a fascinating story that Klal Yisrael didn't even know about until it was written in the Torah. Hakadosh Baruch Hu gave us this peek behind the scenes, allowing us to see what the nations were plotting against us and how the Ribbono Shel Olam saves us – without us even knowing that He's doing it.

But there's something else unique about Parshas Balak.

The Ramban says that Hakadosh Baruch Hu specifically wanted a non-Jew who was a navi to give a berachah to Klal Yisrael. Why shouldn't the berachah have come from another Yid? Rav Wolbe explains that when a non-Jew – who is an enemy and trying with all his heart to eradicate Klal Yisrael – comes and gives a berachah to the Jewish people, that shows that even the enemy has to admit that Klal Yisrael's very essence is berachah. And, says Rav Wolbe, he described the essence of Klal Yisrael better than anyone else described it.

One of the things Bilam said was: **מִי מִנָּה עֹפֵר יַעֲקֹב וּמִסֶּפֶר אֶת רִבְעַיִשְׂרָאֵל תָּמַת נַפְשֵׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל** – Who can count the dust of Yaakov, or tally the seed of Yisrael? May my soul die the death of the upright, and may my end be like his.

Rashi's interpretation of this passuk is fascinating. He explains that the words **מִי מִנָּה עֹפֵר יַעֲקֹב** mean that there's no limit to the number of mitzvos Klal Yisrael performs with dust. What are they? Not to plow a field with kilayim of an ox and a donkey, for one. Another is the ashes – which are like dirt – of the parah adumah, which bring taharah. We also have the ashes of the sotah, which restore harmony to the home.

Of the four yesodos the world is made of – ruach, eish, mayim, and afar – the most physical, the lowest, is dirt. Klal Yisrael takes the lowliest element of this world and elevates it to the highest places, using it for many mitzvos and for attaining purity and restoring tranquility to the home.

The second part of the passuk – **וּמִסֶּפֶר אֶת רִבְעַיִשְׂרָאֵל** – means that Hakadosh Baruch Hu counts the seed of Klal Yisrael to determine when the tzaddik will be born. Something so seemingly lowly and base is elevated, likewise, to the highest heights, to the point that Hakadosh Baruch Hu Himself waits for the tzaddik to emerge from Klal Yisrael.

The third aspect is **תָּמַת נַפְשֵׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל**. Bilam said, "I wish to die the death of the righteous, like Avraham, Yitzchak, and Yaakov." Death – a keenly physical, corporeal experience – is something that non-Jews see as the end; the body is buried in the ground. But Bilam recognized that for Klal Yisrael, death is not an end, but merely a steppingstone to something greater. That's why he expressed his desire to die like Klal Yisrael.

It turns out, says Rav Wolbe, that the three lowliest things in the eyes of the nations – dirt, seed, and death – are all elevated by Klal Yisrael. This is the essence of Klal Yisrael: taking gashmiyus and turning it into vessels for ruchniyus, raising it to the highest levels a human being can reach.

### The One-Eyed View

Rav Wolbe notes that at the end of the parshah, Bilam, in his last-ditch effort, gives a berachah and describes himself as **הַגֵּבֶר שֶׁתָּמַת הָעֵינַן**, the man with a blinded eye.

Rashi says: Why was he blind in one eye? Because when he said **וּמִסֶּפֶר אֶת רִבְעַיִשְׂרָאֵל**, he questioned how Hakadosh Baruch Hu, Who is holy and Whose servants are holy, could be looking at such things and involved in something so base. Hakadosh Baruch Hu said: "If that's how you see it, then your eye will be blinded."

What was the middah k'neged middah in Bilam's punishment? Rav Wolbe explains that someone who is blind in one eye cannot perceive depth; he sees only the superficial. Bilam couldn't see anything deeper than a non-Jew's perspective, which is to view this realm of life as something that cannot be elevated to holiness. Hakadosh Baruch Hu said, "You're looking with one eye –



BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

so you'll be blinded in one eye.”

Klal Yisrael, in contrast, possesses the unique ability to see beyond the facade, to look past the superficial aspects of dirt, seed, or death, and elevate them to much greater heights.

### Three Ways to Open Both Eyes

What's the lesson for us? There are three points.

The first is that Klal Yisrael's mission is to take the gashmiyus and elevate it to ruchniyus. Every single action that a Yid does can be elevated, and it's easy to do that. The Mishnah Berurah, citing the Chayei Adam, notes that some people declare, before they eat, that they're eating so they should have koach to serve Hakadosh Baruch Hu. Certainly, we enjoy the food we eat, but that doesn't mean we can't add the thought that we're really eating so we should be strong for avodas Hashem.

And this applies to every action. With a bit of thought, and by looking past the superficial, a person can transform the actions that he's doing anyway and channel them towards avodas Hashem.

A second point that relates to looking with one eye is connected to the concept of ayin hara. Whenever Chazal discuss ayin hara, they refer to it in the singular. In Pirkei Avos they list ayin hara as one of the things that takes a person out of this world. In Bava Basra, the Gemara says that a person shouldn't stand in the field of his friend when the grain is fully grown, because of ayin hara. Why do Chazal use the singular term ayin hara? Why not einayim?

R' Irving Bunim, in his peirush on Pirkei Avos, gives a beautiful explanation, noting that when a person looks with one eye, he doesn't see the full picture. Generally, ayin hara is caused by jealousy: A person sees what someone else has, and he wants it also. That gives rise to ayin hara.

But when you're looking enviously at what another person has, you're looking only with one eye. If you would look with two eyes, you would perceive the depth of the situation and see a more balanced picture. You wouldn't just see the facade of the five-million-dollar house

your neighbor just built. You would see, perhaps, that his mortgage is sending him into debt and now he's in trouble.

A person becomes jealous only when he see things at the surface level, and doesn't recognize everything else that his friend is grappling with. He's looking with only one eye, and that's what causes ayin hara.

We shouldn't be looking at what others have, but if we do, we have to look with two eyes and understand that it's a package. R' Yaakov Galinsky noted that the mitzvah of lo sachmod, in which we are commanded not to desire what someone else possesses — his house, his wife, his servant, his donkey — ends with the phrase וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ, conveying that you have to take the entire package into account. If you want one thing that your friend has, look at his entire pekel — and no one wants anyone else's pekel. When you look with one eye, you're going to see things from a skewed perspective.

The third point relates to the Three Weeks, which are starting next week.

When a person looks around, the world seems to be running the way it should be, to a large extent. And we live our lives, for the most part, as if everything is just fine. But that also reflects a one-eyed outlook. If we would look a little deeper, with a bit of hisbonenus, we'd realize that something major is missing. And that is the Ribbono Shel Olam. We are waiting for Him to reveal Himself — והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי — so that the purpose of the world will be achieved, when everyone will recognize Him as the Melech Ha'olam. This is something that is certainly lacking now, and that we have been awaiting for close to two thousand years.

Especially during the Three Weeks, let's take an extra moment to notice that something is missing, and add a bit of hisbonenus when saying the berachah of עירך or ולירושלים עירך. If we truly feel that לישועתך קוינו כל היום, then b'ezras Hashem we'll be zocheh to see the geulah with both of our eyes: וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. May it happen speedily.